

Kinden tæt ind til den for at indsuge den Duft af hans Legeme, som hun — skønt hun før havde afskyet Tobakslugt — nu saa lidenskabeligt kunde længes efter.

Men nu kom Trine tilbage, rød og forpustet af det hastige Løb. Den enfoldige Pige havde øjeblikkeligt forstaaet, hvem den fremmede Dame var, og hun blev nu staaende henne i Vindueskrogen og stirrede ufravendt paa Jakobe, mens denne satte sig ved Bordet og skrev:

»Min Ven! Min Ven! Hvorfor ser jeg dig ikke? I tre Dage har du ikke været hos mig. Jeg venter dig iaften. Jeg længes efter dig. Jeg har saa meget at tale med dig om, saa meget at bede dig om Tilgivelse for.

Din

Jakobe.«

Lidt efter at hun var kørt bort, stødte Madam Olufsen med sin Stok i Sovekammergulvet ovenover for at faa Trine derop og afgive Melding. Den gamle Kone laa nu mest tilsengs. Siden Mandens Død var hendes Kæmpelegeme faldet sammen, og hun bevægede sig kun med Besvær. Dog havde hun ikke kunnet styre sin Nysgerrighed, da hun hørte en fremmed tale nede i Forstuen, men var staaet op af Sengen og var humpet hen til Køkkendøren for at lytte, og oppe i Gadespejlet foran Salsvinduet havde hun bagefter fulgt den